

КАЗ БУКИ ВЕДИ

Никой не е в състояние да удържи силата на една идея, чието време е дошло! ...

ГОДИНА 11, БРОЙ 49, УЧИЛИЩЕН ВЕСТНИК НА СУ "Иван Вазов" гр. Плевен

ноември 2021

Трета награда в Национален конкурс за журналистика "Стоян Михайловски" - 2013 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Стоян Михайловски" - 2014 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2016 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2017 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2018 г.

Специалната награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2019 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Гео Милев" - 2019 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2020 г.

Специалната награда на журито за журналистически екип от
Националния конкурс „Григор Попов“ - 2020 г.

Цена 1 лев

Златна есен

Александра Лакова- 7а

Носталгично

И ето иде есента.
След нея падат все листа.
И пуснатата ѝ коса,
и босоногите крака,
и пъстрата премяна ето –
над нея черно е небето.
Отлитат птиците на юг,
щъркела го няма тук.
И есенен дъждец закапа,
училището всички чака.
Пак започва веселбата –
изпити, уроци, ах!
Колко е забавно в клас!
И ето иде есента,
усмихната, не бърза тя.
С лятото ще поговори,
под дъждеца ще стои
и децата тя ще поздрави!

Вяра Димитрова, 10б

Репортер

- ✓ Божидара и Християна – сред най-добрите млади журналисти в страната – **стр. 3**
- ✓ Учим и творим – **стр. 3**
- ✓ Ботев в класната стая – **стр. 3**

Първоноемврийско

Ден на народните будители – да поговорим за думите
Ранява или дарява словото? Кои са днешните будители?
Четем ли и какво четем?

- ✓ Разговор със съвременен будител – срещаме ви с авторката на най-четената българска книга за 2021г. – Виктория Бешлийска – **стр. 2**
- ✓ Къде са днешните читатели? – **стр. 4**
- ✓ Какви книги четат нашите учители? – **стр. 4**
- ✓ Четенето – задължение или развлечение? – **стр. 4**
- ✓ Мисия учител – ученици гостуват на своя преподавателка – **стр. 5**

- ✓ Да отворим Тик Ток – **стр. 8**
- ✓ Един боклук, какво толкова... – **стр. 8**
- ✓ Внимание! Природно бедствие „ЧОВЕК“! – **стр. 8**
- ✓ Родният и чуждият език заедно – мисия (не)възможна – **стр. 9**
- ✓ За позитивното мислене, за вярата – в доброто, в силата на духа – **стр. 10**
- ✓ „Наистина ли си отива лятото...“ – **стр. 10**

Пристрастия

Посрещнахме първокласниците

- ✓ Ние питаме – малчуганите отговарят – **стр. 6-7**
- ✓ Усмивки от първия учебен ден – **стр. 12**

СПЕЦИАЛНО

„Когато се грижим за езика си, ние се грижим за себе си.“

В броя гостува Виктория Бешлийска

Радостни сме, че в навечерието на този светъл празник – Денят на будителите, гост на вестника е талантиливата съвременна българска писателка Виктория Бешлийска! Тя е филолог, блогър, пътешественик, омайващ разказвач! През 2020г. издаде първата си книга – „Глина“. Скоро след това романът стана най-четената българска книга. Словото на Виктория Бешлийска пленява, пренася читателя в друго измерение, стопля душата и учи, че съграденото с любов е най-ценно. Бихме могли да ви разказваме още, но няма нищо по-хубаво от това, че сега имате възможност сами да узнаете повече за нея.

- Представете се за читателите на вестника ни – коя е Виктория Бешлийска, какво да знаем за Вас?

- Като за начало това, че първи ноември, Денят на народните будители, е и мой рожден ден. Тази година имам юбилей - ставам на 40. За някои това е стряскащо число, когато става дума за възраст, но аз се чувствам чудесно, защото, поглеждайки назад, не съжалявам за нито един свой избор и действие.

дивидуален облик. Това освен устойчиви ни прави и забележими. Родните думи притежават особена сила, те ни водят към нашите корени, откъдето можем да черпим първична енергия, да стъпим здраво и да вървим напред. Защото – смятам, че у никой от вас няма съмнение – ние сме носители на много древен дух и култура, с които трябва да се свържем по-пълноценно в днешно време.

- Вие имате блог – „По дирите на думите“, и вдъхвате нов живот на остарели, позабравени български думи. Кога и как се зароди любовта Ви към словото?

- Предадена ми е от дете, главно от моите баба и дядо, с които израснах и които, бидейки учители и хора на словото, ме захранаха с тази любов. Езикът винаги е бил и моя „стихия“, и мое „убежище“.

- Разкажете ни повече за „По дирите на думите“. Кога създадохте блога? Каква беше изначалната Ви идея? Как подбирате думите, които представяте пред хилядите си последователи?

- Блога създадох в началото на 2018 г., малко след като родих второто си дете. Първоначалната идея беше да си имам убежище, в което да се спасявам от лудостта на ежедневието, като разказвам за книги, пътувания, моменти от деня. Инициативата за събиране на думи възникна няколко месеца по-късно, в Деня на народните будители, когато помолих тогавашните 450 последователи на блога да ми подарят по една стара дума. Идеята бе посрещната повече от радушно и се разпространи светкавично из социалните мрежи. Днес последователите са близо 50 хиляди, а изобразените на страницата думи – близо 500. Думите обвързвам или с мои лични преживявания, или с традиционни и национални празници, или с такива, които ми предлагат последователите.

- Всяка дума в блога е придружена от вълшебна история, от история, която пренася сякаш в друго измерение. Бихте ли споделили с нас една такава история, свързана с избрана от Вас дума?

- Понеже отговарям на въпросите ви в Международния ден на учителя (5 октомври), ще споделя думата, която съм публикувала на този ден преди две години. Тя е „китя“ (свивам китка, украсявам), а историята към нея е следната:

Баба ми, която преподаваше до 75-годишна възраст в гимназията в село Гиген, и до днес обича да цитира по памет Русо, който казвал, че учителят трябва да бъде пример за децата във всяко едно отношение – дори с носната си кърпа. „Затова в училище винаги си носех бяла копринена кърпа, скитната в джоба ми.“ Скитната ще рече свита като китка, сгъната внимателно.

И до днес общувам с ученици на моята баба, които пазят същия спомен за нея.

- Как се гради усет към думата? Възпитава ли се, или човек се ражда с него?

- Със сигурност езикът се гради най-добре в хубава среда. Първите учители по език на всеки от нас са родителите, бабите и дядовците и е много важно в детството да се посее зрънцето на любословието. От там насетне тази грижа е основно в наши ръце. Също както изборът как да се храним влияе на здравето ни, така изборът как да говорим влияе на мисълта ни и на хоризонтите, които създаваме вътре в нас и пред нас. Богатството от думи е богатство от мисли.

- Дума дупка прави ли?

- Разбира се! Фактите понякога се забравят, но чувствата се помнят. И това се случва чрез езика, защото той е главният елемент, който ни свързва с другите. Нашето шесто сетиво.

- А хвърлен камък ли е казаната дума?

- Всяка дума, изказана с определено отношение, оставя следа.

„Благите“ думи също имат силно влияние върху нас - те утешават, дават надежда, лекуват. Сигурна съм, че сте го изпитвали и вие: казвате нещо хубаво на някого и виждате как се усмихва и на момента сякаш се съживява.

- Как говорим днес, колкото и да е трудно да се обобщава? Какво мислите за езика ни – на улицата, в медиите? Отмъщават ли си думите, когато не ги уважаваме?

- Наистина е трудно да се обобща, но аз го виждам така: езикът на улицата е в плен на социалните канали, инфлуенсърите и влогърите, които го произвеждат, националните медии, за жалост, не са достатъчно добър коректив, често се лашкат между арогантността и клишето, а бизнес средите са потънали в удобството на „бързия“ език, лишен от всякакво лице. В тази ситуация острови са книгите и определени медии и блогове, които се създават от хора с отношение към културата и словото.

И да, думите отмъщават - всяка неуместна публична проява на обществени фигури е съпроводена от силна дискредитация от страна на обществото.

- Какви са Вашите впечатления – чете ли българинът? Какво чете?

- Българинът не само чете, а чете много и доста разнообразна литература. За това сериозно допринасят издателите, които в последните години ни осигуряват достъп до качествена литература на български език - както родна, така и преводна, и то в най-различни жанрове. Особено ме радва фактът, че тийн литературата също изобилства от български и чуждестранни автори. Мисля, че за формирането на добър читателски вкус трябва да има избор извън „списъците“ със задължителна литература в училище.

Който наистина са задължителни. :)

И още нещо в подкрепа на горното - българите в чужбина търсят все повече книги на български език, писани от родни автори. Това показва, че едно много силно ядро от хора, реализиращи се и живеещи в различни

сфери и общности, имат нужда да пазят връзката си с корена. А тя първично минава през езика.

- Щастливи сме, че открихме и прочетохме вашия роман. „Глина“ е различна книга – може би първо заради сюжета, който те хваща и поглъща, но онова, което те кара да се усещаш все по-уютно с текста в ръка, е езикът. „Глина“ е книга, в която потъваш, докато проронеш първите съзвонци... Но те не те карат да страдаш, а да се усетиш посилен, по-пълнен. Езикът наистина е като глина в ръцете Ви. Как се пише такава книга? Как се роди тя?

- Честно казано, аз съм още по-щастлива, че за младите читатели езикът на „Глина“ не се оказва пречка, а тъкмо обратното - усетила го топъл и близък през магията на героите.

Книгата се роди някак естествено, след като усетих въздействието на бусинската керамика още при първото си посещение в музея, а после разбрах колко „забравена“ е тази керамика. След като събрах достатъчно проучвания и историята узря в главата ми, писането стана неотложно и неизбежно. Създадох романа с идеалната цел да върна спомена за това художествено наследство.

- Мъчна работа ли е писането?

- И мъчна, и хубава е. В самия процес участва цялото същество на човек - ако умът е машината на времето, с която се пренасяш в миналото, то през тялото ти протичат цялото действие и чувствата на героите. При писането участват всички органи (изпитвала съм болки в стомаха, гадене, сърцебиене) и това прави процеса изтощителен, но пък краят е удовлетворяващ. И за да не изглежда като работа за мъченици, ще допълня, че моментите на прозрения - как да се развият определени събития, са истинската благословия за пишещия и дават много сила.

- Какво Ви вдъхновява?

- Колкото и банално да звучи, всичко в живота може да ми бъде вдъхновение. Животът е дар и с доброто, и с лошото в него. Нищо не се случва без причина и когато приемем това, откриваме храна във всичко.

Тъй като съм човек на движението, признавам, че сред най-зареждащите ме неща са пътуванията до малки, интересни и забравени места и контактът с природата.

- Много често в училище търсим посланията на текстовете. Мисли ли за това пишещият, докато създава текста?

- Посланията са важни – те водят процеса от самия негов зародиш. За да пожелаеш да напишеш даден текст, ти имаш и искаш да кажеш нещо определено. И при завършена работа е го-

ромна отговорността на пишещия да бъде достатъчно откровен със себе си, за да признае постигнал ли е своята цел и дали изпълнението е добро. Но в самия процес на писане често главното усилие е да се „излеят“ във вид на слово енергията и събраните мисли. Проверката дали посланието е „там“ се прави по време на редакциите.

- Кой разказвач бележат пътя Ви дотук? Кой книги трябва всеки да прочете и защо да четем?

- Всеки човек трябва сам да открие „своите“ книги, онези, които ще му донесат утехата или възбуждането, от които той има нужда в даден момент. За мен като читател наслада носят всички наши класически автори, както и съвременни като Лиляна Михайлова, Валери Петров, Радостина Ангелова, Георги Божинов, Милен Русков, Георги Господинов. От чуждестранната литература през годините искрено съм обикнала Харуки Мураками, Елиф Шафак, Нарине Абгарян и други.

- Кой текстове според Вас липсват в нашите учебни програми, а бихте включили при възможност?

- Смятам, че липсва съвременната литература - както българска, така и преводна. Липсват книгите, създадени специално за тийнейджърите и посветени на теми, които ги възбуждат. Например хубави фентъзи романи, в които могат да се намерят препратки към митологиите и много класически сюжети. Липсва също съвременна поезия. Подобни произведения не бива да остават само в часовете по свободноразбираемите дисциплини.

Но още по-голяма липса бележи отсъствието на дълбочинен интердисциплинарен подход – литературата да се чете редом с историята, биологията, географията, философията, психологията.

- Коя книга не успяхте да дочетете? А коя обичате да препрочитате?

- С годините ставам все по-толерантен читател и давам шанс докрай. Преди време имаше книга по действителен случай за болна от рак жена, писана от съпруга ѝ, която буквално не можах да „смеля“ физически.

Обичам да препрочитам „Черно мляко“ на Елиф Шафак.

- Ще има ли втора книга?

- Надявам се, че ще има. Работя по проучването на интересна за мен тема, а то, поради сложността на съответната епоха, ще отнеме доста време.

- Какво ще кажете на тези, които обичат да четат, и на тези, за които четенето е губене на време?

- На четящите бих казала нещо, което вече знаят: имате любимо занимание, с което никога няма да се почувствате самотни и което ще ви позволи да живеете хиляди животи. А на другите: че губите полза, която дори не можете да осъзнаете, ако не четете. Четящият човек винаги се познава и винаги побеждава.

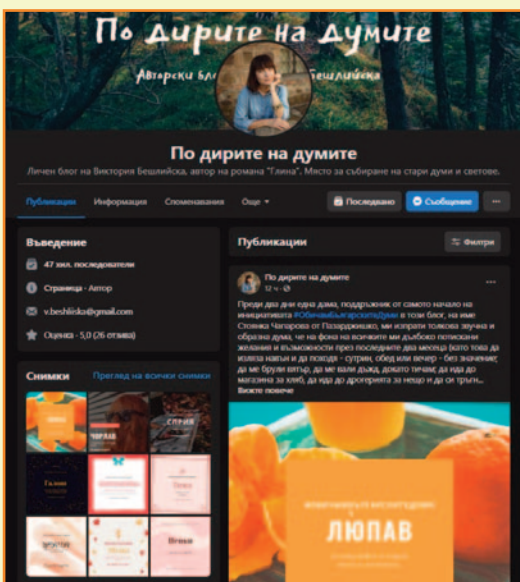
- Какво ще пожелаете на учениците и учителите от нашето училище по повод Деня на будителите?

- Пожелавам ви да останете все така будни и да не пестите сили да правите нещо доброволно за обществото. Доброто има възвръщаемост, защото то е първообразът на този свят, то е по-висшата сила, дори понякога да не ни изглежда така.

- Какво не Ви попитахме?

- Сещам се за едно-две неща, но няма да ви ги кажа, за да провокирам креативността ви за следващия път :) Сърдечно ви благодаря за интересния разговор! Дадохте ми още една причина да се гордея, че Плевен е родният ми град и още един повод да вярвам, че България е непреходна и вечна по култура и дух.

В@з Буки Веди

Завършила съм българска филология в Софийския университет, бях приета за студент като отличник от национална олимпиада по литература. Работила съм като учител по БЕЛ, редактор на художествена литература, копирайтър и проджект мениджър в маркетинг отдела на голяма немска компания. В момента съм отдадена основно на писането и блога ми „По дирите на думите“.

Имам две дъщери - на 11 и на почти 5 години, които дават смисъл на всичко, което изброих дотук. :)

- Знаем, че корените Ви са свързани с нашия град Плевен. Разкажете ни повече. Познавате ли града ни и какви са впечатленията Ви?

- Родена съм в Плевен и съм завършила Математическата гимназия, която ме възпита в силен дух, от училище запазих и до днес немалко приятелства. Смятам, че най-голямата ценност на нашия град са неговите будни хора, които носят твърд и непоколебим характер. И разбира се, притежават щипка артистичност и цветност.

- Имате интересна фамилия. Какво знаете за нея?

- Че идва от старото име не село Байкал - Бешли, откъдето моя далечна прабаба се преместила да живее в Гиген и всички започнали да ѝ казват Бешлийченката, та оттам си останало като фамилно име. Всъщност, интересно е да се знае, че фамилията, окончаващи на „-ски/-ска“ в езика ни подсказват точно това - че мъжът е взел името на жената. Очевидно сме имали много силни и внушителни прабаби.

- Избрахме да поговорим с Вас в навечерието на 1 ноември. Да поговорим за думите. Защо трябва да уважаваме думите?

- Когато се грижим за езика, ние се грижим за себе си. В свят, който е все по-обзет от един универсален технологичен език и формиращ се благодарение на дигиталната среда общ сленг, да останеш верен на родния говор означава да запазиш силно ин-

Репортер

Видяно и чуто

Божидара и Християна – сред най-добрите млади журналисти в страната

Двете ни момичета са финалисти в националния конкурс „Работилница за репортери“

Преди време ви информирахме, че за първи път млади журналисти от нашия екип кандидатстваха в журналистическия конкурс-обучение „Работилница за репортери“. Изпратиха свои есета и бяха одобрени за участие. Щастливи сме, че успяха и станаха част от шестото издание на националния конкурс-обучение. Тази година той за пръв път се проведе на национално ниво и в него участваха ученици от почти всички кътчета на страната. Конкурсът беше под наслов „Поглед към доброто“ и всички одобрени имаха възможността да пишат, да се обучават, да бъдат напътствани и рецензирани от успели журналисти и преподаватели. По информация на организаторите са създадени повече от 220 текста от всички участници по поставените им задачи, които бяха в три жанра – коментар, портрет и интервю. Най-добрите текстове са публикувани в EspressoNews.bg – ние ежедневно следяхме и очаквахме да видим материалите на нашите момичета. И сега на този адрес имате възможност да прочетете всичко, което те създадоха за конкурса.

Ментори на момичетата ни бяха гл. ас. д-р Иван Вълчанов от УНСС – на Християна, и Виолета Манчева – на Божидара. Специален гост ментор тази година бе и

Калина Влайкова, която провеждаше допълнителни онлайн уъркшопи, за да отговаря на въпроси и да предоставя ценни съвети на участниците. Журито беше в състав: Илия Дафов – Нова ТВ, Ники Кънчев – Дарик радио, Георги Любенов – БНТ, Димитър Абрашев – Bulgaria On Air, Неда Василева – Code health TV, Евелина Павлова – FM+, Николета Атанасова – БНР, доц. д-р Стела Ангова – УНСС.

Конкурсът приключи и може да се похвалим, че имаме финалисти. Това стана ясно в началото на тази учебна година, когато официално бяха отчетени резултатите и обявени победителите. Те са общо 26 от цялата страна и Божидара Павлова и Християна Тасева от нашия екип са сред тях. А това означава – и сред най-добрите млади журналисти в страната. Християна е вече студентка в СУ „Климент Охридски“ и продължава работата си със словото, а от Божидара засега очакваме още по-интересни и задълбочени публицистични текстове в нашия вестник.

Всеки от финалистите получи покана да стажува в Успелите БГ за срок от три месеца. Честито на нашите момичета – гордеем се с тях!

В@з Буки Веди

Ден без приятел е като гърненце без капчица мед

И чрез книгите можем да намерим нови приятели – с такива очаквания учениците от 3е клас се включиха в първата инициатива по проект на МОН в партньорство с РБ „Христо Смирненски“. В Арт

повече, толкова повече. Отнася се и за знанията. И те научиха много повече за Мечо Пух – драматизираха, отговаряха на въпроси от тематична викторина и се забавляваха. Той е вече най-мъд-

залата на библиотеката отбелязаха 95-годишнината от първото издание на „Мечо Пух“ от Алън Милн. А за него, нали знаете – колкото

рият им приятел. Очакваме следващата инициатива, за която ще ви разкажем.

В@з Буки Веди

Учим и творим

Продължават успехите на нашите творчески състави

Гвардейският ни оркестър взе участие в Третото издание на Брас бенд феста „От бай Дико до Тико, тико...“. В парка на Регионалния исторически музей те изпълниха палитра от жанрове и доказаха, че „духовият оркестър е формация, която може да изпълни всякакъв тип музика – рок, поп, народна“, както казва техният ръководител. Те откриха втората фестивална вечер, а момичетата от Мажоретния състав представиха своята нова композиция по „Песен за Плевен“ на Асен Антонов. Двата състава се представиха отлично и получиха Дипломи за участие. Пожелаваме им много изяви и през тази учебна година, за да им се радваме и да получават нашите аплодисменти!

В@з Буки Веди

Музиката е възшебство

Второкласниците и децата от подготвителната група отбелязаха Световния ден на музиката нетрадиционно – забавно и полезно

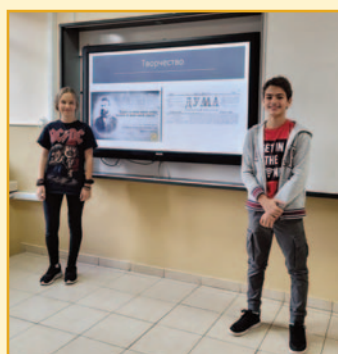

Гостуваха им виолончелистката Лора Табакова, цигуларите Калина Ганчева и Чавдар Вълков, Димитър Тодоров – електрическа

йоника. Музикантите обясниха устройството на инструментите, извириха музикални пиеси и познати детски песнички, които всички запяха, разказаха за трудния път на професионалиста. Вълнуващо е да подържиш в ръце инструментите, да се снимаеш с гостите. Имаше и музикални гатанки за разпознаване на звученето на музикални инструменти, редене на пъзели, оцветяване, а снимките на сгради, построени под формата на музикални инструменти, бяха много интересна изненада за всички. Научиха, че в Китай и в Тайланд могат да се видят такива. Надяваме се, че всички ще запазят приятен спомен от този необикновен час по музика!

В@з Буки Веди

Ботев в класната стая

На 18 октомври в часа по литература, ние, учениците от 7а, 7в и 7и клас, научихме повече за големия български поет и революционер Христо Ботев от своите съученици.

Госпожата възложи на двама души от всеки

клас да подготвят презентация и да разкажат пред останалите за личността и делото на гениалния

българин. В нашия клас – 7в, с това се заеха Валентин Гечев и Сияна Блажева. Бяха се постарали в изготвянето на презентацията, показаха ни снимки на Ботев и семейството му, разказаха ни и за неговата публицистична дейност. Беше ни интересно и с нетърпение очакваме възможността да се изявим и ние.

Ира Карабиберова, 7в

Първоноемврийско

Къде са днешните читатели?

Денят на будителите няма как да не ни напомни за всичко свято, което наричаме знание, умение, отдаденост. Няма как да не се сетим за българските герои, за дейците, които и днес вдъхновят с неописуемата си жертвост и безкрайното си трудолюбие. Няма как да забравим и да не признаем, че книгите и науката са в основата на човеешкото развитие. А четем ли днес, както някога нашите герои? Помним ли ги, търсим ли техния пример и на други като тях?

Няма еднозначен отговор. Ежедневието ни е толкова натоварено, че занимание като четене на жадувана от дълго време книга изглежда почти недостижимо. И дори и през почивните дни по-скоро бихме предпочели да прекараме колкото се може повече време с близките или да се „разтоварим“ в социалните мрежи и/или пред телевизора. Според редица проучвания обаче, честото четене на разнообразна литература е в основата на успеха на личността във всяка област. Не става дума само за учениците и подрастващите – разбира се, те особено се нуждаят от това да изградят четивни и културни навици, но бихме ли могли да отхвърлим твърдението, че всеки един човек, независимо от възраст, пол, раса или професия се нуждае от време, прекарано именно в света, скрит между две корици? Все пак разумният и пълноценен за себе си и за обществото човек е мислещият човек, а мислещият човек на свой ред е четящият човек.

Нека отправим поглед първо към така наречените „малки читатели“. От тях първо се очаква да се запознаят с четивата от задължителния, омразен за повечето, списък, и чак след това, с времето, да изградят своята четивна култура, следвайки своите собствени интереси и желания. Този период е труден за немалка част от децата, особено ако в семейството няма определена традиция, свързана с непрестанното четене на най-различни книжки, приказки, басни, стихотворения... „Децата стават читатели в скута на родителите си.“ – гласи широко разпространен цитат на Емили Бушуолд. А какво се случва днес? С всяка изминала година телефоните и различните електронни устройства навлизат все повече и повече в ежедневието ни, замествайки дори общуването и контакта между наследниците и техните родители още от най-ранна детска възраст. Не е рядко срещана гледка да видиш 1-2-годишно дете, заглеждано в екрана на телефона на мама или тате. Последиците от това предстои да разберем и оценим едва след години. Ами учениците? И те почти непрестанно се впускат в „игрите“, само че не в тези - на детската площадка или на двора, а в онези, в които трябва да преследваш или отстраняваш някого, контролирайки всичко с геймърска мишка и клавиатура. Може би заради това четенето изглежда безинтересно, скучно, отегчаващо. Все пак, за да четеш, се изисква истинска концентрация, спокойствие и разбира се, желание. И за да четеш, трябва

сам да положиш усилия да си представиш различните пейзажи и персонажи, без да ги имаш наготово представени като всички емотиконки и изображения, които са само на един клик разстояние. Естествено все още има деца, недотам погълнати от среднотатистическата посредственост. Именно те, които могат да си поставят граници, които се интересуват от различни неща и които могат да изразяват емоциите си, са четящите деца. Според проучване на българския Институт за изследвания в образованието, по отношение на четивната грамотност българските ученици, които имат силна вътрешна мотивация за четене, изпреварват с около 2 години и 4 месеца съучениците си, които изобщо нямат такава мотивация. Още едно потвърждение на важността на времето, посветено на книгите и самостоятелното обогатяване посредством четене, гласи, че „колкото повече учениците четат за удоволствие, толкова по-високи са техните резултати“ . Възрастните - едва ли би било грешно да твърдим, че днес те са тези изградили се личности, благодарение на средата, която ги заобикаля. В това число семейство, роднини, приятели, познати и странични занимания. В последно време се налага понятието „обща култура“, с която се дефинира капациететният минимум познания във всяка една област, правещ ни стойностни хора в различните разговори, събития и пътувания. Общата култура обаче никога не може да бъде придобита до един определен период на едно определено място. Тя се развива и надгражда всяка година, всеки месец, всеки ден. Времето на тесните специалисти почти е отминало, защото освен професионалист в дадената сфера, човек трябва да има своите хобита и своите познания и извън конкретното работно място. Освен всичко друго, в споменатото забързано ежедневие краткото отпускане с книга, вестник или списание е далеч по-пълноценно и зареждащо от безцелното препускаване от мрежа в мрежа, от което мозъкът ни се чувства изтощен. Биха ли могли някогашните възрожденци и културни дейци да увековечат делото си, без да имат познания? Без постоянно да се интересуват, образоват и разсъждават? Надали. Те са хората, за които не само си заслужава да учим и помним, а на които сме длъжни - да създадем нещо свое, нещо смислено, нещо важно!

Честит Първи ноември!

Божидара Павлова 10в

Какви книги четат учителите в нашето училище?

Всички ни питат какво обичаме да четем и ни казват, че е хубаво да го правим, но не е ли любопитно и какви книги четат нашите учители? Аз попитах 10 учители, които ми преподават по най-различни предмети, за това какви книги четат, коя е любимата им книга и коя книга са прочели последно. Според интересите на учителите получих много различни и интересни отговори. Представям ви ги.

Първо попитах преподавателите **какъв тип книги обичат да четат**. От отговорите забелязах, че предпочитанията им са обвързани с предмета, по който преподават. Например

госпожата по изобразително изкуство обича да чете книги, свързани с изобразителното изкуство. Господинът по химия се отличава – той чете разнообразни книги. Интересува се от историята на България и често посяга към трудове на тази тема. Има и такива учители, които предпочитат определени литературни жанрове. За пример тук бих посочила госпожата по музика, която обича да чете любовни романи. Има и много учители, които четат книги според настроението си или книги, които ги „грабват“.

Попитах своите преподаватели и **коя е любимата им книга**. Тук получих много различни отговори. Имаше учители, които не бяха отбелязали, тъй като не могат да посочат само една. Други бяха изредили по няколко заглавия. Госпожата по география категорично сподели своята любима книга – „Цар плъх“. Тъй като не бях сигурна дали преобладават чуждестранни, или български автори, реших да проверя. Получи

се доста интересен резултат. 7 от книгите са от български автори: „Воля“ на Митко Горчивкин, „Преспанските камбани“ на Димитър Талев, „Поразените“ на Теодора Димова, „Глина“ на Виктория Бешлийска и др. Чуждестранните, за мое голямо учудване, също се оказаха 7. Някои от тях са: „Цар плъх“ на Джеймс Клавел (Великобритания), „Гордост и предразсъдъци“ на Джейн Остин (Англия), „Тихият Дон“ на Михаил Шолохов (Русия), „Мъртви души“ на Николай Гогол (Русия) и др.

Третият въпрос, който реших да задам на нашите будители, се отнасяше до това **коя е последната книга, която са прочели**. Тук имаше най-интересни отговори. Госпожата по музика сподели, че последно е чела приказки на дъщеричката си, госпожата по български – книга от съвременна българска авторка на име Димана Йорданова, а госпожата по руски в момента чете книга на емигрирала в Америка руска авторка – Айн Ранд.

Мога да заявя, че ми беше много интересно да проведе тази анкета. Бих искала да ви кажа, че трябва да вземаме пример от нашите учители и ние също да четем толкова, колкото тях, защото съм сигурна, че много от книгите биха харесали и на нас. Нали затова нашите учители са и наши будители, за да вземаме добър пример от тях!

Цветина Данчева 7а

Човекът ли прави името, или името - човека?

Интересни фамилии в 7а

В България има много различни фамилии. Някои са по-дълги или по-кратки, по-странни или по-древни. По фамилията може да се „прочете“ историята на рода за разлика от личните имена, в които всяко време оставя следа. В нашия клас имаме съученички с интересни фамилии. Помолехме ги да ни разкажат повече за тях

Рая Гевезова ни разказа, че родът **Гевезови** произлиза от град Койнаре, Плевенско (община Червен бряг). Фамилията Гевезови идва от думата „гевезе“. Това е човек, който обича да се шегува. Хора с тази фамилия е имало още от дълбока древност. Има останки от селище, датирано от епохата на неолита, където е открит гроб на тракийски воин с това име. Прадядо на Рая се е преселил в село Ставерци преди много години. Той се е казвал Христо Гевезов. Участвал е и е загинал в Септемврийското въстание през 1923 година. До ден днешен фамилията е разпространена в селата Ставерци и Славовица, а в семейството на Рая тя се запазва, като през поколение мъжете носят името Христо Гевезов.

Впечатление прави и фамилията на друга наша съученичка – Десислава Гюрецова. Тя сподели, че фамилията ѝ **Гюрецова** е с македонски произход. България се освобождава от Османска власт преди Северна Македония и поради това много македонци се преселват в България, в това число е и прадядо ѝ, който е от Стояково, в близост до град Кавадарци.

Вниманието ни привлече и фамилията на съученичка ни Росица Цигуларова. Тя каза това: „Фамилията ми идва от прякора на моя прапрадядо. Цял живот е свирел на гъдулка и започнали да го наричат **гъдуларя**. С годините обаче взели да му казват **цигуларя**“. Това бяха нашите три истории, свързани с необичайни фамилии, но със сигурност има още много като тях и ние ви предизвикваме да ги намерите и да ги споделите с нас.

Марина Петкова и Цветина Данчева 7а

вторимо си остава и усещането от разлистването на страниците, от специфичния мирис на хартия и мастило.

Четенето – задължение или развлечение?

Много е важно четенето да доставя удоволствие и да намираме онези произведения, които ще докоснат душата, сърцето и ума ни. Четенето не трябва да е задължение, а развлечение. За това е нужно всеки да намери подходяща за себе си литература, тази, която да го забавлява, разсмихва, разплаква и трогва. Трябва да намери онази книга, която ще го докосне и завладее и ще го кара да чете още и още. Мислите и впечатленията от прочетеното, запечатани в съзнанието ни, променят неусетно нашето световещане и ни помагат да намерим истинската си същност в настоящето.

За мен четенето и подбора на книгата е личен избор. Дори си мисля, че изразът **задължителна литература** звучи стряскащо. През лятото предпочитам да чета книги, които ме забавляват и вълнуват. Ясно е, че през учебната

година ще прочета всички книги, които се изучават. Ако ви кажа, че „До Чикаго и назад“ е текст, който съм чела с голям интерес, ще трябва да ви излъжа. За сметка на това „Бай Ганьо“ истински ме забавлява. Тази година книгата, която много ме развълнува е „Без дом“ на Хектор Мало – препоръчвам я горещо на онези, които не са я чели. След прочита на тази книга, човек започва да цени дребните неща, които в ежедневието дори не забелязваме. Книгата, която ме изненада е „Чернишка“ на Емилиян Станев, а тази, която ме направи приключенец – „Робинзон Крузо“.

Четете книги по желание, не по задължение. Книгата винаги е била и ще продължава да бъде извор на знания, култура и емоционални преживявания. Непо-

Често за нас учениците четенето на книги е скучно и неприятно, но има неща, които можем да научим само от книгите. За мен книгата е истинско богатство, което трябва да пазим. То е ключ към познанието, ключ едновременно и към реалния, и към фантазия свят. Според мен книгите ни правят по-добри и човечни. Те ни подтиква да се замислим за това кои са истински важните неща в живота, онези неща, които не можем да видим в социалните мрежи.

Яна Янева 7б

Мисия УЧИТЕЛ

Първоноемврийско

Галина Генкова: Имала съм една истински щастлива учителска съдба

За учителите заслужава да говорим през всяко време на годината, не само на 24 май или на 1 ноември. Те са двигателите на училищната система, крилете на младите хора. Героинята на това интервю е госпожа Генкова – строга, достолепна, но в същото време състрадателна и любвеобилна. Тя е от онези учители, които никога не можеш да забравиш. От онези, които ще ти се скарат и ще те поставят на мястото ти, но и винаги ще те насърчат, ще те изслушат, ще те разберат. Да, точно от онези, които ще ти дадат най-стойностните и важни уроци, които често въобще не могат да бъдат побрани в един учебник. 45 години от живота си госпожа Галина Генкова посвещава на каузата да бъде добър преподавател, 38 от които – в училище „Иван Вазов“. Пред очите ѝ са минали безброй ученици, безброй случки, безброй мигове... Ако кажем, че всички нейни възпитаници са дълбоко повлияни и уважавани от нея, едва ли ще сгрешим. Частичка от всичко това се опитахме да ви представим в следващите редове. Искрено се надяваме да сме успели.

- Кога разбрахте, че Вашето призвание е учителската професия? Беше ли детска мечта?

- Може би беше детска мечта, защото учителят ми в начален курс - г-н Петков, беше много близо до нас и аз бях възхитена от това, че той като мъж, който няма деца, успява така да ни разбира и да е толкова близък с нас. След това най-любимите ми предмети в училище бяха литературата и историята. Първата ми мечта относно професия беше да уча археология, защото ми беше много интересно как се съвместват тези две науки, които една без друга не могат. Историята и литературата наистина ги виждах обединени в археологията. Моят баща дълги години работеше в Луковит като книжар и може би е усещал какво е призванието ми, защото ми купуваше много книги и аз много обичах да чета. Преподавателите многократно ми възлагаха да уча стихотворения, да рецитирам и да ръководя. Постепенно с времето разбрах, че искам да бъда учител и до днес не съжалявам за избора, който съм направила, защото винаги ми е било интересно.

- Разкажете ни за първия си учебен ден като учител. С какво го свързвате?

- Първият ми учебен ден беше в село Тодоричене до Луковит в училище интернат, като преобладаваха ромите. Учеха по цял ден, бяха грамотни, имаха много занимания, осъществяваха се програми. Това училище ми даде много по отношение на търпението, защото някои от децата бяха много по-големи от останалите и трябваше да има ред, все пак в клас бяха около 30 души. Идвайки в Плевен, първоначално малко замествах в „Анастасия Димитрова“, оттам една година и в „Стоян Заимов“. После вече, от 1983 година, непрекъснато работех именно в „Иван Вазов“. По стечение на обстоятелствата, се откри едно място с български и руски, а моята специалност е точно тази. В началото преподавах и руски език на по-малките, а някои от първите ми ученици вече работят и дълги години като учители. И така - успех да се приспособя, много се учех, много гледах, много слушах и мисля, че си създадох свой почерк на работа. Още от първата година много си помагахме с колегите и знаейки как ме посрещнаха, и аз се

опитах да се обърна с огромно внимание и с огромна надежда към тези млади момичета, които дойдоха при нас. Надявам се те да продължат всичко онова, което ние сме се постарали да направим. В крайна сметка, за себе си отчитам, че съм имала една истински щастлива учителска съдба.

- Сравнявайки първите си години като учител с последните, какво смятате, че се е променило в учениците? А в училищната система?

- Учениците са станали много по-знаещи, много по-можещи. Аз съм го казвала многократно – винаги ме е интригувало това как час с час изобщо не си приличат. Днес мога да имам в 5 различни класа, да съм си замислила предварително нещата, но във всеки един ще се спрем на различно място, ще засегнем различни аспекти, въобще – за всеки клас е много специфично. Но не мисля, че учениците с времето са се променили. Те стават по-интересни, по-знаещи, по-мобилни, по-информирани, благодарение на новите технологии. Не на последно място – днешните ученици са по-отворени и по-комуникативни, което не мисля, че е лошо. Преди беше немислимо ученик да мине покрай учителската стая или пък да заговори учител. Беше една стагнация,

която днес е разчупена. И аз се радвам, че учениците, с които аз съм работила, винаги са намирали точното си място и са успявали да усетят къде е границата. Дружбата си е дружба, службата си е служба. И не, не мисля, че децата са се променили към по-лошо. Като излязат от училище, съм видяла и разбрала, че животът ги поставя на мястото, което заслужават. Човек сам кове съдбата си. Ето тук виждам аз ролята на родителите – иска ми се те да бъдат малко по-отговорни. Особено в по-малките класове трябва да бъдат по-плътни до децата си. Те трябва да се учат в ход заедно с тях.

- Какво мислите за COVID кризата и конкретно за ситуацията, в която тя постави образованието?

- Дистанционното обучение отнема това, което аз най-обичам – да обичам директно с учениците. Да ги виждам, да усещам реакциите им, да имам поглед всеки в един момент какво прави и доколко е възможно – всеки да участва. А така стоя и гледам един екран, един бърза за някъде, друг – за другаде. Не става така. Тези ученици, които в училище се опитваха да хитруват, там ги виждах, но през екрана няма как да контролирам всичко. Плюс това писането на домашни или пък правенето на тестове по този начин,

нека не се лъжем – е една игра на нерви, от която нищо не излиза. Ако това е бъдещето на образованието, то трябва много сериозно да се обмислят по-ефективни форми и начини на обучение. Например класовете да бъдат много по-малки като бройки, но все пак няма да налагам мнението си – не разбирам много, но се наложи да се науча и да работя в такава среда. Дано занаят има повече присъствени занятия, защото практическите упражнения и живият контакт не могат да бъдат заместени по никакъв начин.

- Как мотивирате учениците си в такива ситуации? Как по-принцип привличате вниманието им и ги карате да осъзнаят смисъла на знанието?

- Ще си позволя да се върна пак назад във времето – от випуска, на който преподавах от 5 до 11 клас, имам четири момичета, които завършиха българска филология. Класът ми беше 37 човека, 27-28 от които завършиха педагогически специалности. От последния ми завършил випуск има още две момичета, които записаха филология и с огромно желание искат да се върнат в училище. Това ми говори, че съм успяла да им предам някакво желание за работа и любов към знанието. И открай време хората ме питат как толкова години съм про-

дължавала да работя като учител. Истината обаче е, че не съм си представяла живота си без това общуване с млади хора. Доста често ми казват и „твоите ученици“ и това ме вълнува, защото явно хората са успели да усетят връзката ми с учениците.

- Имате ли си любим спомен през годините със своите ученици?

- О, за всеки випуск е много специфично. Но сега се

сещам за випуска от 2004 – изпратихме ги, всичко наред, но идва денят на бала и както подobaва – всеки клас си има своята табелка. Разбираме в един момент обаче, че нашата я няма, търсим я, чудим се у кого може да е. Звъня на учениците си и един от тях ми казва „Ама, госпожо, аз исках да си я имам за спомен!“. Но донесе я накрая, посмяхме се и всичко мина, както трябва. И много, много други моменти има и най-хубавите, и най-емоционалните са по време на баловите. Когато виждаш вече едни пораснали хора, с едни прекрасни дрехи, с развълнувани родители и близки. Уникална е идеята и на господин Митев абитуриентите да тръгват от театъра, минавайки през целия център. Приветствам я – така се показва не само училището, но и уменията да се създава добро впечатление и организация. Става един истински празник – с мажоретките, с оркестъра. Задължителна част е и песента „Един неразделен клас“, всички се гушкат, пеят, радват се. Става много приятно, незабравимо. Но и до ден-дневен ми се случва да ми се обаждат ученици, да се срещаме случайно и винаги в ума ми изникват поне няколко интересни и запомнящи се случки. Има много ученици, излезли и развили се в най-различни области – не само в България, но и в чужбина. Винаги ми става приятно, като чуя за техните успехи и си давам сметка, че сме едно голямо семейство. А това е най-хубавото.

- От кого и от какво се вдъхновявате?

- Според мен човек трябва да се роди вдъхновен. За да бъдеш учител, това трябва да мине през собственото ти „аз“. Мен ме вдъхновява например, когато вляза в клас и усетя, че има някакво напрежение и че трябва да успокоя и да поема ситуацията в мои ръце. Тук се проявява изкуството на професията – да можеш да извадиш учениците от конкретна ситуация, да ги интригуваш, да им отделиш малко време и за техните притеснения, да ги изслушаш. Ако се говори за личности, аз съм имала късмет с истински добри преподаватели в училище. След това в Шумен срещнах проф. Румяна Йочева – един прекрасен човек, литературен критик, но най-вече методик. Човек, който помага

на студента да стане учител. Но практиката е тази, която учи. Умението да гледаш какво правят другите и да отбереш какво да вземеш за себе си.

- Какво бихте посъветвали младите учители и тези, които сега навлизат в професията?

- На първо място да искат да работят. Със сигурност ще има моменти, в които ще се чудят дали наистина това е тяхното. И аз лично съм си задавала такива въпроси, и то съвсем неочаквано са ми идвали на ума, но тези почти 45 години стаж, смея да твърдя, че съм отдала само и единствено на тази професия – да бъда добър преподавател. Често съм се питала, понякога и късно вечер, какво би направила и моята учителка в дадена ситуация. И то в конфликтни ситуации – как би постъпила като класен ръководител, и то без да заема страна, но да накара учениците да усетят, че ги разбира. Питала съм се и как да предам някой материал, как да подхожда, особено следвайки новите учебници, които не са съвсем добре насочени. Но тук може би е предимството на младите – те не са обременени от огромните програми, които ние първо изучавахме, а след това и предавахме. Както казах, важно е да обичат професията и да искат да станат учители. Да се учат от другите си колеги, да се стараят, да бъдат близо до учениците, но да поставят ясни граници.

- Кое е произведението на Вашия живот?

- Още от малка, та до ден-дневен обичам „Наследникът от Калкута“. Много ме впечатлява с тази романтика, с тези приключения. Тук ще спомена и „Граф Монте Кристо“, който дълги години беше заложен в учебната програма. Многократно съм препрочитала, дори и в момента, този досаден за съвременните ученици роман „Под игото“. Казвам досаден, защото в зависимост от времето, по различен начин се интерпретира текстът, но при тези класически произведения трябва да се прояви майсторлъкът на учителя – кое е вечното, но кое е и специфичното. Защото романът на Вазов казва всичко за нашето време.

Божидара Павлова, 10в
Ана-Мария Христова, 10б
Вяра Димитрова, 10б

Добре дошли в голямото училище, първокласници!

Отново за учебната година разкри училището днес врати. Звън звънец из цялата родина – в села и градове, навред кънти.

И ние, хилядите ученици, към този звън летим като орляк и с бодрите си, весели редици изпъваме училището пак.

От лятото ний носим насъбрани лъчи и сол от морските води, свеж лъх от сенчестите ни балкани и много радост в своите гърди.

А класните ни стаи приветливи отново срещат ни с „добре дошли“ и забръмчават в утрото щастливи като роени кошеру с пчели.

Изпълнен с този екот многогласен, от септемврийско слънце озарен, начало на живота ни прекрасен – как радостен си, пръв учебен ден!

Елисавета Багряна

1а клас

- Как се казваш?
- Габриел.
- По кой предмет ти е най-трудно в училище?
- Няма такъв!
- Ходиш ли на занималня?
- Да.
- Какво ти харесва най-много в училище?
- Да пиша.
- Имаш ли си домашен любимец?
- Имам две кучета.

- Как се казваш?
- Самира.
- Как те наричат твоите приятели?
- Сами.
- Лесно ли ставаш сутрин за училище?
- Да.
- А знаеш ли как се казва госпожата ти?
- Амн, не. (Госпожата се засмива)
- Коя книга искаш да прочетеш, когато научиш азбуката?
- Искам, но не знам коя.
- Какво най-много обичаш да правиш.
- Да пиша.

- Как се казваш?
- Кристиана.
- Спортуваш ли нещо?
- Да, надбягване.
- Кой ти е любимият предмет?
- Всички!
- До кога се пишат домашни според теб?
- През деня, до пет часа.
- Повече не бива?
- Да!
- Трудно ли е да се пишат домашните?
- Не.
- А някой помага ли ти с тях поне малко?
- Да, мама.
- Лесно ли ставаш за училище?
- Трудно ми е всеки път.
- Кой те събужда?
- Мама.
- А в събота и неделя какво правиш?
- Играя си навън и ходя на гости.
- Никакви учебници, само игри?
- Да!

- Как се казваш?
- Гери - Гергана Радева.
- Кой ти е най-трудният предмет в училище?
- Най-трудният ми предмет в училище е българският език.
- А имаш ли домашен любимец?
- Да, казва се технологии и предприемачество.
- Хаха, не ме разбира, попитах те дали имаш домашен любимец, например куче или котка.
- Домашният ми любимец е животно, кученце, казва се Криси.
- Имаш ли си любима приказка?
- Да, „Рапунцел“.

1б клас

- Как се казваш?
- Иван.
- Кой ти е любимият предмет в училище?
- Математика.
- А кой ти е любимият спорт?
- Футбол.
- Кое предпочиташ - да ходиш на детска градина или да си в училище?
- В училище.
- Защо? По-интересно ли е?
- Да, определено!

- Как се казваш?
- Ивелина.
- Кой е твоят любим предмет?
- Математика.
- Какво обичаш да правиш през свободното си време?
- Да рисувам!
- Трудни ли са домашните и задачите, които пишете?
- Не.
- Самичка ли си ги пишеш?
- Да!

- Как се казваш?
- Симеон.
- Имаш ли любим предмет?
- Да, час на класа.
- Лесно ли се справяш с домашните въжци?
- Да.
- Липсва ли ти ваканцията?
- Горещо-долу.
- А какво научихте вече по български език?
- Ченгелчетата.
- Коя книга искаш да прочетеш скоро, като научиш всички буквички?
- „Мили мой дакел“. Аз съм прочел и още 4 части от една книга.
- Браво на теб. Ти вече можеш да четеш!
- Довърши изречението *Щастие* е ...?
- Ами, когато си играя навън с приятели.
- А сега кажете всички - какво най-много обичате да правите през междучасието?
- Да пия вода.
- Да ходя до тоалетна.
- Да си говоря с приятели.

Желаещите да отговарят на нашите въпроси бяха много, толкова много, че не успяхме да откликнем на всички. Затова обещахме

на малките чаровници, че ще ги посетим отново!

Виктория Ангелова 7а
Ивелина Борисова 7б
Марина Боева 7б

Ние - Виктория Ангелова (7а), Ивелина Борисова (7б) и Марина Боева (7б), посетихме малчуганите от първи клас, за да ги попитаме как се чувстват в голямото училище и как се справят с уроците. На зададените въпроси децата обещаха да отговорят честно. Впуснахме се в това начинание за втори път. Козато бяхме в четвърти клас, отново заедно, влязохме в ролята на журналисти и задавахме въпроси на тогавашните първокласници. Работата на журналистите хич не е за подценяване, но признаваме – много ни харесва!

1г клас

- Как се казваш?
- Габриела.
- Къде ти е по-добре – в училище или в детската градина?
- В училище, защото учим много интересни неща.
- Ти имаш ли брат или сестра?
- Сестра!
- И тя слуша ли те?
- Да.
- А учите ли заедно?
- Не.
- Някой помага ли ти с домашните?
- Да, мама.
- Тя ли те води на училище?
- Не, баща ми.

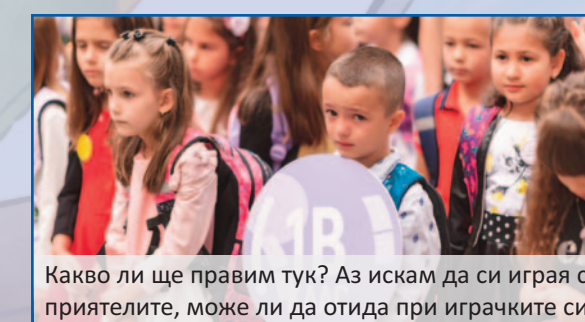

- Как се казваш?
- Теодор.
- Как ти казват на галено?
- Тео.
- Кой те води за училище?
- Баща ми ме води.
- Имаш ли любима приказка?
- Да, „Снежанка и седемте джуджета“.
- Какво обичаш да правиш през свободното си време?
- Да си играя.

Фоторепортаж с усмивка

Тук ще мога да си правя магазините, нали, иначе би било много скучно!

Какво ли ще правим тук? Аз искам да си играя с приятелите, може ли да отида при играчките си.

1в клас

- Как се казваш?
- Елена.
- С кого идваш на училище?
- С мама и тате.
- Къде предпочиташ – в детската градина или в училище?
- В училище, защото тук учим нови неща.
- Кой ти е любимият предмет и защо?
- Математика - много обичам да смятам.
- А спортуваш ли нещо?
- Да, плуване и айкидо.
- До колко часа мислиш, че се пишат домашни?
- Около два часа.

- Как се казваш?
- Пламен.
- А как те наричат приятелите?
- Пламенчо.
- Спортуваш ли нещо?
- Спортувах футбол, но мама ме отписа, защото каза, че е опасен спорт.
- Какво ти харесва най-много в училище?
- Когато играем навън.
- Лесно ли ставаш сутрин за училище?
- Не.
- А кой те води?
- Мама.

- Как се казваш?
- Белен.
- Кога според теб ще бъдем във ваканция?
- Лятото.
- Спортуваш ли нещо?
- Не.
- Коя е твоята любимата приказка?
- „Снежанка и седемте джуджета“.
- Какво правиш през междучасието?
- Говоря си с приятели.
- А имаш ли най-добър приятел или приятелка?
- Да, Дария.
- Какво те прави най-щастлива и защо?
- Училището, защото научавам нови неща.

1д клас предпочетоха да ни отговарят заедно

- Кой е любимият ви предмет?
- Ученик 1: Моят е математика!
- Ученик 2: А пък моят е технологии и предприемачество!
- Коя е любимата ви приказка?
- Ученик 2: „Дядо вади рипа“!
- Ученик 3: Моят е „Замръзнатото кралство“!
- На вас къде ви допада повече - тук, в

- училище, или в детската градина?
- Ученик 1: В училище, защото е по-забавно!
- Ученик 4: Тук правим много интересни неща като например да учим!
- А какво най-много ви харесва в нашето училище?
- Ученик 3: Ученето!
- Ученик 5: На мен – междучасието!

Госпожо, нямам търпение да започнем да учим, ще бъде много забавно!

Още от днес започват доста сериозно нещата, дали много ще ни мчат по-нататък! Надявам се да не е само учене, а да остава и време за игри.

снимки: Verus

Провокативно

Интернет не е най-лошото място, в което може да попаднем

Да поговорим за актуалното - Тик Ток

Тик Ток е социална мрежа, която обхваща живота на много от нас. Там се качват кратки видеа на всякаква тематика и гледането им става много приятно и заребяващо, защото траят няколко секунди и са свързани с нашите интереси. Но чувам много отрицателни мнения за него от родители и „интелигенцията“. Не съм съгласна, защото от Тик Ток научих повече неща, отколкото научих в училище. Смятам, че това приложение е необходимо не само на всяко дете, но и на всеки възрастен! Не можем да контролираме всичко, което виждаме, а понякога това са много шокиращи неща, затова повечето възрастни не харесват приложението и не одобряват децата им да имат профил в него. Но каквото и да си говорим, един родител не може напълно да спре детето си от интернет. И не трябва. Защото тук има всичко, което го има в истинския свят. Да, в Тик Ток ще види някоя луда баба как танцува по бански – нима няма да види на живо такава по пътя за училище?! Ще чуе някой как псува – собственият му баща ги реди, сякаш рецитира стихо-

творение, докато шофира! Интернет не е най-лошото място, в което може да попадне едно дете. Вместо да го хулите, научете детето си как да го използва правилно и как да извлича полезното от него! Чух мнение, че тъй като видеата са свързани с нашите интереси, то ставаме по-ограничени. Изобщо не е така! Виждаме всякакви неща. Да, повечето са по наш вкус, но има и такива, които не са. Щом видеото е интересно, го гледам, няма значение с какво е свързано. Виждам актуални новини, лекари, даващи информация за някой проблем, политици, строители, готвачи, представящи интересни рецепти, деца, които танцуват, дори учители. Има различни хора, които споделят неща от всекидневието си. Разнообразието е огромно! Напоследък забелязвам и все повече възрастни хора, които го използват – споделят деня си, разказват миналото си, показват своята култура, защото често са и от други страни. Невъзможно е да си ограничен тук! В Тик Ток се казват и много неизказани неща. Главно от подраст-

ващи. Сякаш си даваме съвети един на друг. Говорим за здравето си и пубертета, за проблемите с родителите ни, за драмите с отсрещния пол и приятелите, за страховете и вълненията си. Често са неща, за които няма на кого да се оплачем. И сме по-искрени, когато не познаваме хората, с които общуваме. Като по-малка нашите ме бяха наплашили – не трябвало да контактувам с хората от интернет, защото било опасно, можело да се окажат хакери, които да ме проследят и убият. Да, може и да има такива хора, но не всички са такива, повечето са деца, като всички нас. Интернет не е само лошо място. Каква е сигурността, че човекът, с когото се запознах на живо в кафенето, няма да се окаже сериен убиец?!

Някой беше казал, че Тик Ток е инструмент. Той е като нож – с него можеш да „убиеш“ някого, можеш и да си направиш сандвич. Важно е ти какво ще направиш!

Зина Махмудова 12б

Най-нашумялата социална мрежа – Тик Ток

Тик Ток е една от най-новите социални мрежи. В момента е и най-нашумялата сред младежите. Както всички неща, така и Тик Ток си има добра и лоша страна. Всеки избира какво съдържание да му се показва – има полезно, но има доста безсмислено.

С всеки изминал ден се налагат нови трендове, като използващите социалната мрежа ги създават или по-скоро имитират Тик Ток идолите си, които най-често са американски тийнейджъри, танцуващи на различни песни. После тези клипове стават популярни в социалната мрежа. Други потребители създават кратки клипове с интересни факти и ситуации. Има много профили, които добиват популярност, представяйки стойностно съдържание. Те споделят факти за психиката, за

света, за зодиите. Други пък разностранно образават, като показват лесни и бързи готварски рецепти. Полезното съдържание, което децата и подрастващите гледат, е приложимо и би им помогнало да разбират много повече неща за живота.

Въпреки че Тик Ток предоставя възпитателно съдържание, съществува и друго, което дава лош пример на по-малките. То подтиква тийнейджърите да вършат провокативни и неморални неща, за да станат известни. Много често хит стават видеа на нереализирани се в живота хора, които си търсят поле за изява и на които за съжаление малките подражават.

Аз съм филтрирала съдържанието, което искам да гледам. Вълнуват ме приятните клипчета, които ще допринесат с нещо за развитието ми в бъдеще. Не гледам хора, които биха изгубили времето ми с безсмисленото съдържание, което създават. Аз избрах какво да гледам в Тик Ток, а ти?

Ана-Мария Христова, 10б

Внимание! Природно бедствие „ЧОВЕК“!

Спомняте ли си онези зими, чиито ниски температури караха лицето ви да замръзва, побивано от тръпки? Въпреки че беше студено, беше и много красиво, весело и някак... нормално. На места се наблюдаваха доста интересни неща, образували се като висулки по покривите или дърветата. Това бяха моменти, достойни за запечатване в снимка. И снимаме, и снимаме... И в тези снимки останаха много неща – такива, чието завръщане би било мечта, подобна на план за построяване на двупосочен ескалатор до Марс или „Еднодневни екскурзии до Луната на съвсем достъпни цени“! Защо ли?!

Гледайки снимки на Земята, заснети от сателитите, си казваме: „Уау! Колко е огромна!“. И да, всъщност това е точно така, но може би за друга, не чак толкова ненаситна и неблагодарна цивилизация като нашата. И ако думите ми ви се струват агресивни и пресилени – кажете ми колко общо дрехи имате в гардероба си? Или знаете ли, че за да се из-

работи тениската, която носите в момента (или по-късно ще облечете), са нужни 2 700 литра вода? Но може би ще има и някои от вас, които все още няма да са променили мнението си по въпроса, мислейки, че Земята синее от вода – как тогава производството на дрехи пречи с каквото и да било? И тук ще са прави. Но донякъде, тъй като, да – хидросферата заема цели 71% от планетата ни, но не всичката тази вода е приложима за използване, а само 3% от нея – така наречената „питейна“ вода. Ако това не може да ви убеди, че хората сме същества, на които вечно нещо не им достига и искат все повече, не продължавайте да четете това – няма да има смисъл за вас! Но ако вярвате, че всичко или поне нещо от изтъкнатото дотук е вярно, то спрете да четете и помислете – това може ли да се промени, как мога да го променя аз? И най-важното – отговорете на въпросите си с решения! След това продължете...

Това далеч не е единствената вреда върху природата, нанесена от човечеството. Тя е само една от списъка с такива, чийто край сякаш не се вижда – подобно на надписите след филмите. Но за разлика от тях, този списък е много по-важен, дори опасен. Пренаселеност – колкото повече хора, толкова по-голяма нужда от всичко в още по-голямо количество. Обработваемите земи не стигат, затова човекът решава да изсече горите. Но какво ще

правят всички тези диви животни, чийто дом е бил връхлетян от природното бедствие „човек“? Ами дърветата, които десетилетия са стоели там, пречиствайки въздуха от производствените дейности на човека – какво ще се случи БЕЗ тях?

Затворете очи и си представете – разхождате се по екопътеки в планина с много растителност. Около вас има високи дъбови и букови дървета с гъсти корони и дебели дънери. Виждате и много редки цветя, които не могат да се видят другаде, а гледайки към малкото светлина, която успява да проникне между листата на дърветата, виждате прехвърчащите силуети на различни видове птици. Точно на такова място всеки би се почувствал истински благодарен, щастлив и пълен. Това са Родопите... Но дори и там е започнала дейността по обезлесяването на горите. Сега отново си представете същото това място без растителността, с която ще си отиде и всичко останало... Навярно виждате пуста нива, едно празно поле, чиято душа отдавна е изсъхнала под припека. Това ще е сякаш някой е ограбил дома ви.

Ако продължаваме, никога повече няма да усетим онзи сняг, който запечатахме в снимките. И след това съдбата ни е неясна... или ясна, но не искаме да повярваме на това, което предстои.

Людмила Венциславова 11а

„Един боклук, какво толкова“, изречено от 7 милиарда души, не звучи добре!

Възможен ли е живот без пластмаса?!

На всички ни е ясно колко трудно се разгражда пластмасата и колко много вредим на планетата, като я използваме. Надали някога бихме я спрели напълно обаче, защото алтернативата често се оказва по-скъпа и недостъпна за нас. И въпреки това постоянно търсим начини, които са евтини и не изискват големи усилия. Но дори не сме се замисляли как не съзнателно вече го правим, и не само с пластмасата. Сякаш има нещо заложено в менталитета на балканския човек, което го кара да използва всичко, което има, по много пъти и по различни начини. Ако не се сещате, сега ще ви разясня.

Малко хора ползват платнени торбички в магазина не защото не искаме. Често забравяме да си вземем и се налага да купим найлонови. Аз се ядосвах в такива ситуации на себе си, докато не осъзнах – тази чантичка няма да си отиде бързо. Изведнъж се сетих каква съдба ѝ предстои в моето типично балканско семейство. Чантичката ще се прибере в по-голяма чантичка, пълна с още много чантички. С нея ще придвижваме плодовете и зеленчуците от село, после баща ми ще я използва да вземе зимнина от мазата, а накрая ще събираме боклук в нея и чак тогава ще я изхвърлим. Кутията от сладолед също се произползва. Мама ще я измие, в нея ще събираме ягоди, след това може да служи за съхранение на билки, а накрая и за храна във фризера. До такава степен сме свикнали на тази нейна функционалност, че като видя кутия от сладолед и вътре се окаже, че наистина има сладолед, се разочаровам. А да не говорим

за кутията от бисквити, в която по закон стоят конците и иглите. Кутиите за съхранение не са скъпи – защо не си купуваме истински, вместо да импровизираме с каквото имаме? Това не е защото сме загрижени екологично, а защото не ни се занимава. Така сме свикнали, това ни е в кръвта. По същата причина у дома лекарствата стоят в кутия за обувки. И не мога да се сетя кога съм изхвърлила стара тетрадка. Тя директно отива на село за печката. Напоследък не

изхвърлям и утайката от кафето – използвам я за скраб за тяло, перфектно премахва мъртвата кожа заедно с лufата, която вече имам от години.

Сега се сещам, че правим същото и с дрехите си. Не стана ли прекалено? Не! Много от дрехите ни са шити от вьетнамчета, работещи за един сандвич на ден. Купувайки от бързата мода, ние стимулираме бизнеса и съответно самата практика. Но тук не е така. Ние купуваме доста от дрехите си от магазин за втора употреба и ги носим дълго. После ги даваме на по-малките си братя, сестри или братовчеди, които ги донасят. Накрая, когато вече не могат да се носят, ги режем и ги правим на парцали. Да, не е голяма промяна, но е някаква! Каквато и да е точната причина да се държим по този начин, ние помагаме на природата. Поне малко. А това е важно. Защото „един боклук, какво толкова“, изречено от 7 милиарда души, не звучи добре!

Зина Махмудова 12б

Препоръчваме

С книга в ръце

Много от нас не харесват книгите, които изучаваме в училище, защото са писани векове преди нас и ни се налага да положим усилия, за да вникнем в онова време и да ги разберем. Четем ги по задължение, не за удоволствие, макар и повечето да са много хубави. Но ни липсва нещо – съвременността в тях. Днешни хора, с днешни проблеми и разбирания. Липсват ни съвременните класици. Онези, които милиони хора по света харесват, но които отказват да се покажат в учебника по литература все още. Представям ви три от любимите ми книги, те не са за най-малките от вас, нито за по-незрелите.

Трябва да се подготвите психически за тях.

„Малък живот“ на Ханя Янагихара

За първи път се разплаках на книга. Изключително тъжна, но и истинска. Запознава ни с живота на четирима приятели, пробиващи в Ню Йорк. Те са с различни професии, от различни прослойки, с различни проблеми и различно минало, но приятелството им е от важно значение за всеки един от тях. Интересен е персонажът на Джуд, който има физически недъг и се самонаранява, но се бори със съдбата си и става успешен адвокат. Почти до края се опитваме да го разберем, докато не ни се представя историята му. Тази книга ни показва как неизличимите детски травми често държат живота ни в плен и ни пречат да се насладим на сегашното щастие. Все още се опитвам да се отърся от нея. Смятам, че всеки човек трябва да я прочете някога в живота си.

„Назови ме с твоето име“ на Андре Асиман

Лятното увлечение между един юноша и госта на родителите му. През 2017 излезе филм със същото име на режисьора Лука Гуаданино, в който участват Тимъти Шаламе и Арми Хамър. Страшно много ми хареса, после разбрах, че е по книга и я намерих. И въпреки че знаех какво ще стане, като четях, продължавах да се вълнувам. Някои биха я определили като романтична, защото показва

любовна история. Според мен е по-скоро история за порастването, за лутането, за несигурността, която изпитваме, и чак тогава любовна история - с трепета и вълненето, възхищението, страстта и абсолютната близост. Авторът описва нещата така, че се пренасяме в Италия, вкусяме селските праскови, помириваме морето и се разхождаме из градината на вилата. Много красиво написана, няма да съжалявате!

„Безкрайното Саргасово море“ на Джейн Рис

Представя нов прочит на романа „Джейн Еър“ от Шарлот Бронте, затова трябва първо да я прочетете. Не искам да разказвам много, но в „Джейн Еър“ има една героиня, която сякаш е обвинена за цялото нещастие, за лудостта си и съдбата си, без дори да ѝ е даден глас – това е Бърта, първата съпруга на Рочестър. Джейн Рис връща времето назад, за да ни запознае именно с нея, да ни запознае с мястото, от което идва, хората, с които е израснала, и това, което я е накарало да полудее. Дава различна перспектива спрямо по онова време канонизираната Англия - на робството, на жените, на любовта и брака. Бърта прилича много повече на съвременната жена, отколкото Джейн Еър.

Приятно четене!

Зина Махмудова 12б

Гледна точка

Изучаването на чужди езици днес?!

Много въпроси и някои идеи за отговор

В днешно време изучаването на поне един чужд език е нещо, с което се занимават приблизително 90% от българските ученици. Какви са плюсовете и минусите на това? Кога е най-добре да се започне с ученето на чужд език? Защо влагаме повече усилия в изучаването на чужди езици, а родния – negliжираме? Изучаването на чужд език не е ли родоизменничество до някаква степен? Защо в училище започваме да учим отначало английски език във всеки етап от образованието си? Защо почти всички ученици изучават чужд език извънкласно? Защо оценките на голям брой ученици по роден език са по-ниски от тези по чужд - не е ли нужна българската граматика, за да се разбере чуждата?! Може ли онлайн да се учи чужд език?

Нека започнем с положителните страни. Бъдещето на света се крепи на езиците. Едно от най-големите предимства на ученето на език, различен от родния, е възможността да общуваме с хора от всякакви етнически общности. По този начин имаме възможност да опознаем културата, литературата, изкуството и традициите по света. Още един бонус е това, че когато пътуваме извън страната, можем лесно да се разбираме с местните хора. Друго изключително важно нещо, за което ни помага изучаването на езици, е, че сме по-информирани за случващото се около нас и динамичните промени в света. Още една причина, поради която това е важно – благодарение на езиците тренираме умовите си.

Както всяко нещо, и ученето на чужд език си има своите отрицателни страни. Освен че е изключително скъпо занимание, то отнема и доста време. Според проучване от 2017г. изучаването на език отнема средно 1100 часа. Друг недостатък е това, че ако не се упорядняваме, постепенно започваме да забравяме думите и граматиката на дадения език. Въпреки недостатъците според мен си струва да научим поне един чужд език. По мое мнение добра стратегия е изборният от нас език да бъде широко разпространен и да ни бъде полезен в бъдещата ни кариера.

Има много теории за това кога е най-добре да се започне изучаването на чужд език. Някои хора казват, че е най-удачно да се започне от ранна детска възраст (3-4 години), докато други са на мнение, че това обхваща децата и те смесват родния и чуждия език. Според мен е хубаво да се започне между 4 и 8-годишна възраст, понеже тогава децата са най-любопитни и възприемат най-бързо. По мое мнение, след като човек навърши 65 години, вече е късно да изучава език, понеже на тази възраст при повечето хора се появяват проблеми със зрението и оросяването на мозъка. В днешно време огромна част от учениците полагат повече усилия да научат чужд език и negliжират родния. Защо се случва това? Според мен има две причини. Първата – българският език е из-

ключително пъстър – има огромно езиково разнообразие. Това обаче означава, че нашият език е доста труден за научаване. За разлика от него, езиците, които имаме възможност да изучаваме в училище, имат сравнително лесна граматика и доста по-малък речников състав. Това според мен е и главната причина, поради която оценките на повечето ученици по чужд език са по-високи от тези по родния. Вторият фактор, въз основа на който се случва това, е, че голяма част от нещата, които са представени в интернет и социалните мрежи, са на английски език. Ако разгледаме изучаването на чужд език в няколко аспекта, можем да кажем, че дори до някаква степен е родоизменничество. Въз основа на това, че много българи не знаят почти нищо за собствените си език и история, но знаят например всяко събитие, случило се в американската история, горното твърдение е напълно вярно. Защо българите се срамуват от историята си? Това е въпрос, повдигнат още през 1762г. в Паисиевото произведение – „История славянобългарска“: „...О, неразумни и юроде! Защо се срамуваш да се наречеш българин и не четеш, и не говориш своя език?“. Проблемът със срама от родното още не е разрешен – дори и след стотици години.

Всички ученици знаем, че в началото на всеки етап от образованието си започваме да учим английски език отначало. Един въпрос, който аз много често си задавам, е: „Не е ли по-логично да не прекъсваме изучаването на този език по средата и да започваме от самото начало?“. След като се замислих, стигнах до извода, че в това има смисъл. Много ученици не внимават в часовете по чужд език и пропускат уроци. Ако следваме тази логика, не трябва ли да учим всеки предмет отначало? Може би използваме този метод по чуждите езици, защото има по-малко материал, който трябва да научим през дванайсетте години, които прекарваме в училище.

Два доста често задавани въпроса са: „Не е ли достатъчно ученето на език в училище? Защо почти всички ходят на курсове?“. Според мен подготовката в училище е недостатъчна, понеже за тези 12 години стигаме само до ниво B2 по европейската езикова скала. Това е една от причините за ма-

сово извънкласно изучаване на английски език. Другата причина е, че много деца биват подтиквани от своите родители. Лошото в тази ситуация е, че повечето, освен че учат с нежелание, достигат до по-високо ниво от това, което изучават в редовните си учебни часове в училище. Защо това, че са по-напред с материала, да е лошо нещо? Защото в училище не внимават. А защо не внимават? Защото вече са усвоили материала, изпълняват бързо задачите си и трябва да изчакват съучениците си. Така те скучаят. А скуката води до разговори, които от своя страна нарушават дисциплината в часа. Разбира се, всичко зависи от учениците – някои може да знаят материала и пак да внимават.

Всички сме гледали филми на чужд език. Правим го още от деца. Може ли това да ни помогне в ученето на език? Разбира се! Дори е препоръчително да гледаме филми на чужди езици, по възможност със субтитри на дадения език. Това ни помага в произношението, изучаването на новата лексика, в граматиката и правописа.

В сравнение с българския език, английският има изключително лесна граматика и малък речников състав, което значи, че е и полесен за учене. Това ли е и причината, поради която оценките по чужд език са по-високи от тези по роден? Според мен не е заради това, а защото периодично изучаваме един и същи материал. Системата за учене на чужд език в училище е като колело: когато започнеш началното си образование, започваш и да учиш чужд език. След като завършиш 4. клас и отидеш в прогимназиален етап, учиш същия материал с няколко промени. Същото се случва и в гимназиален етап.

Не е ли нужна българската граматика, за да научим чуждата? Според мен можем да научим чуждата граматика без помощта на родната. Например аз си спомням как не бях разбрала един урок по български, свързан с граматика. След време ни обясниха същия урок, обаче в час по английски, и го схванах.

Онлайн обучението – нещо, което много ученици харесват. Аз не съм от тях. Предпочитам присъственото обучение. По-интересно и по-ефективно е. Истината е, че доста малка част от учениците внимават в часовете си по време на дистанционното обучение. Може ли да се учи чужд език онлайн? Аз съм на мнение, че има ли желание – има и начин. Определено не е невъзможно, но е доста трудно.

Един въпрос, който ме мъчи от години е: „Защо съществуват толкова много езици по света?“. Не можем ли да използваме само един? Това със сигурност доста би ни улеснило. Тогава защо има толкова много езици? Това е въпрос, на който никой от нас не може да даде точен отговор. Можем само да предполагаме. Едно от предположенията е историята за Вавилонската кула.

Марина Костова, 8г

Този филм ще ви хареса

През 2021г. бяха излъчени доста интересни и вълнуващи филми, но аз реших да ви представя анимацията „Vivo“.

Във филма се разказва за един възрастен човек на име Андрес Хернандес и неговото кинкажу – Виво. Те живеят в Хавана, Куба. Макар Андрес да не разбира какво казва Виво, двамата имат общо любимо занимание – музиката. Тя, освен развлечение, е и техният начин да се прехранват. В един най-обикновен ден обаче Андрес получава писмо от старата си приятелка – Марта Сандовал, в която е тайно влюбен. Марта кани Андрес да бъде гост на една от изявиите ѝ в Маями. Андрес намира това за подходящ момент, в който да сподели на Марта за чувствата си и да ѝ представи песен, която е създал за нея. Песента обаче може да бъде предадена само от малкото животно. Виво приема това като сериозна задача и планира пътя си, за да стигне навреме до Марта. По време на това приключение той се запознава с нови приятели, дебнат го и много опасности.

Филмът е възхитителен и ни показва как някои приятелства са *несломими*. Ако сте любители на музиката – този филм ще ви хареса. Анимацията е подходяща за всички възрасти. Филмът е забавен, в същото време е и поучителен. Ако искате да разберете мистичния финал – гледайте „Vivo“!

Ира Карабиберова, 7в

Летни преживавания

„Наистина ли си отива лятото...”

Не ни се иска, не ни се вярва, но лятото си отиде. Нищо обаче не ни спира да погледнем в куфара му и да извадим приятните спомени. Ученици разказват как е преминало тяхното лято 2021.

За съжаление лятото мина много бързо, но пък беше незабравимо.

От началото на лятната ваканция до средата на месец юли бях тук, в Плевен, и всеки ден излизях с приятели. След това от 12 до 19 юли бях със семейството си на море в Китен. Посетихме и Царево, Арапя и Нестинарка. Почивката беше много хубава, само че Китен е много оживен курорт, особено вечер. След морето аз останах при баба и дядо. С нас беше и братовчедка ми. Денят ни започваше в 12 на обяд. Причината – оставахме будни до 4 сутринта, прекарвахме времето си в сладки приказки, слушахме музика, излизяхме през терасата и ходехме до градината за ябълки. През деня гледахме сериал, след обяд излизяхме навън с приятели и обикаляхме града до късно. Веднага щом се прибрах в Плевен, гостувах на една приятелка – прекарах един уикенд в селото ѝ. На 16 август отидох на още една почивка с мама, тати и сестра ми, този път в едно родопско село – Огняново. На отиване минахме през Рилския манастир и изкачихме Стобските пирамиди. Щом се настаняхме в хотела, си починахме от дългия път в един от ба-

сейните. Докато бяхме в Родопите, ходихме в Кордопуловата къща и в музея на виното в Мелник, разходихме се из малките селца Лещен и Ковачевица, посетихме Роженския манастир и местността Рупите. Близко до Огняново се намира и манастирът Хаджидимово, към който има открит зоопарк, отбихме се и там. Посетих много нови места и видях много красиви гледки. Имах едно вълнуващо лято!

Стефания Петрова 76

В света на животните

Лятната ваканция е най-дългоочакваният период от годината за всеки ученик. През лятото се ходи на почивка, има и много други забавления и когато се върнем на училище, всеки има какво да разкаже. Аз ще разкажа за почивката си в Тунис. Тунис е много екзотична дестинация и прекрасно и спокойно място, идеално за почивка. Хората там са много дружелюбни и благоразположени.

Най-интересният момент за мен беше посещението на зоологическата градина – лъвове, тигри, маймуни, слонове, костенурки и много други животни. Най-вълнуващи бяха срещите ми с бебета лъвчета, лемури и жираф, които видях отблизо. Лъвчетата са двумесечни малки бебета, при които има възможност да се влезе, за да ги гушкаш, и са с размер на малко

куче, много мекички и любвеобилни. Имах възможността да се докосна по-близо до огромния жираф и дори да се целуна с него. След това бях при лемуриите – малки и пухкави животинки, които се качваха навсякъде по мен, дори и на главата ми и бяха с топли, меки и много малки лапички. Когато напуснахме зоологическата градина, отидохме на традиционна вечеря, където ни забавляваха танцьори от Южна Африка и ни запознаха повече с културата си. В хотела всяка вечер имаше забавления с танци и никога не ни беше скучно. Имаше аниматори, които се грижеха за доброто настроение на малки и големи. Препоръчвам на всеки тази неповторима екзотика!

Ана-Мария Христова 106

Една съвременна религия

За позитивното мислене, за вярата – в доброто, в силата на духа

Зодии, кристали, манифестиране – веднага се сетихте за някого, нали? За онова момиче от вашия клас, което се оплаква, че Меркурий пак е ретрограден – косата ѝ е прибрана на кок, в ръката си държи кафе, а на врата ѝ виси розов кварц. Момчетата ѝ се смеят, учителите се шегуват с нея, родителите ѝ се притесняват за психичното ѝ здраве, но това сякаш изобщо не я притеснява. Тя е щастлива, защото вярва в нещо. Живее в свой свят, който само тя диктува. Е, разположението на звездите също играе роля, но тя знае как да се възползва от него. Силата на мисълта ѝ привлича положителни неща в живота ѝ. Гаджето ѝ ѝ се подиграва, цом я види да изкарва кристалите си на терасата на новолуние, но не знае, че по този начин тя го е привлякла към себе си. Ще попитате – какви глупости дрънкаш, как това е възможно, а аз ще ви обясня.

Всичко в този живот е енергия. Дрехите, които носим, вещите, които притежаваме, местата, които обитаваме. Ние също носим енергия. Не сте ли се чувствали изморени след разговор с някого? А не усещате ли кога някой е добър човек, дори без да сте разговаряли с него? Той просто ви изглежда такъв и вие не знаете защо. Ние изпълваме всичко, което докоснем, с енергията си и я предаваме и на други хора. Нашите мисли също имат сила. Чували сте за Закона на привличането, за това как всичко, което ни се случва, е предизвикано от самите нас. В това има толкова много смисъл. Колко пъти сте се будили сутрин, заливали сте се с кафе и сте си казвали, че този ден ще е ужасен, и той наистина се оказва ужасен? А колко пъти още сте вярвали силно, че ще получите хубава оценка на онзи тест и наистина сте получавали? Вероятно много, защото това, за което си мислите, се превръща в закон, който Вселената се опитва да изпълни. Тя ви носи това, което искате и мислите, затова и трябва да сте внимателни какво си пожелавате. Да, понякога е трудно да сме позитивни постоянно, но с практика и време се подобряваме. Манифестирането не е чак толкова трудно. Има хора, които го практикуват и като записват всичко на лист. Описват какво искат така, сякаш то вече се е случило, и благодарят на Вселе-

ната за нещата, които вече имат.

Има фактори, които могат да помогнат за привличането на неща. Като кристалите и камъните. Достатъчно е да се разровите малко в интернет и ще откриете кой какво привлича. И просто го носите със себе си, където отидете. Зареждате ги на новолуние, като ги оставяте на лунна светлина, и не ги давате на никого, за да не дадат от своята енергия на камъка. Но те не предизвикват да се случи нещо, те само помагат то да се случи. Разположението на небесните тела също е от значение, но това е твърде широка тема. Наскоро със съученици открихме още нещо – кодове на Грабовой. Грабовой е учен, който е открил, че комбинация от определени цифри може да предизвиква неща в живота ни. Като любов, здраве, пари, дори лечение на някои болести. Излишно е да казвам, че на учителите, които ни преподават, им е писнало на тестовите да пишем кодове за добър успех и да ги търкаме със содалит. Миналата година на класното по български един написа на всяка страница от теста кода, но забрави да си напише името.

Накрая, спиритуализмът обяснява, че ние не умираме наистина. Нашите тела умират. Но тъй като ние сме енергия, а тя никога не се губи, ние просто отиваме на друго място. Дух и материя са две различни неща и духовното е върховно. Цялата тази вяра звучи

Прочетете

Нека случилото се да е урок за нас, съвременните хора

Една от моите любими книги е модерната класика „Чернобилска молитва“, роман от беларуската писателка и журналистка Светлана Алексиевич, Нобелов лауреат за литература за 2015г.

В нея се разказва за хора, преживели чернобилската трагедия. Авторката е подтикната от желанието си да помогне на хората да разкажат за своите преживявания преди, след и по време на случилото се в Чернобил. Така се ражда идеята за книгата. Съставена е от няколко интервюта, написани по такъв начин, че биха разчувствали дори и най-коравосърдечните. Един от цитатите, които ме впечатлиха най-много, е „Не знам за какво да разказвам... За смъртта или за любовта? Или то е едно и също...“.

Една от историите, в която се разказва за любовта и смъртта, е на Людмила Игнатенко, съпруга на загиналия пожарникар Василий Игнатенко.

Във вечерта на трагедията двамата планирали на следващия ден да отидат при родителите на Василий, за да им помагат в градината. През нощта ядрото на четвърти реактор на атомната електроцентрала експлодирала по време на един от рутинните тестове. Василий отива с колегите си, за да изгасят пожара, но не се връща у дома. На другия ден Людмила научава от колегите му, че той е в болница. Заедно със съпругата на друг пожарникар отиват в болницата, където им казват, че съпрузите им са се отровили с газ и трябва да бъдат изпратени в Москва за лечение. Василий умира. След няколко месеца Людмила ражда дъщеря им,

като религия. Тя е много по-всеобхватна и интересна, аз ви представих само малка част от нея, защото напоследък започна да набира популярност, особено сред младите момичета. Представя нов поглед над нещата, като ни казва, че ние имаме влияние и контрол върху живота си. Защо набира популярност? Вероятно защото светът днес се нуждае да вярва и да е позитивен.

Ежедневието ни е изпълнено с много стрес, а трудно намираме време да си починем истински. Наскоро осъзнах от колко негативност съм заобиколена. Събуждам се сутрин и започвам да се притеснявам за някой тест, сякаш той владее живота ми. После в училище се оказва, че съм забравила за някое домашно и се спичам, сякаш следва да ме убият. Съучениците ми също са изнервени, предстои ни да си вземем листовките, да организираме бала, да си вземем матурите, за които още не знаем как да се подготвим, да кандидатстваме... Всеки ден сме се скарали за нещо, толкова е зле. След това се приближаваме вкъщи. Родителите ни са изнервени от работата и от ниските заплати. Стотвили сме набързо и сядаме да гледаме новини, където ни чака ОТНОВО темата за коронавируса и ваксините. Едно и също всеки ден! Как ще се подобири ситуацията?! Отдавна спряхм да вярваме в Бог и в религии, от тях няма смисъл. Но всъщност не религията ни спасява, а вярата. Вярата в доброто, надеждата и чистите помисли. Позитивното мислене е единственото, което може да ни спаси в такива тежки времена. И всеки намира своя начин. Дали ще се изолира от света и ще се зарови в сериалите и книгите, дали ще игнорира проблемите и ще се заобиколи от приятели и купони, или пък ще вярва в силата на духа си – няма грешен начин. Само да вярваш!

Зина Махмудова 126

която кръщава Наташа. Детето живее за 4 часа, след което е погребано до баща си. Жената изпада в дълбока депресия. След години ражда момченце, за чийто баща никога не се знае. За жалост то също е болно. Постоянно ходят в болници. За да осигури лечение на детето си, Игнатенко продава сладкиши на улицата. Нейното здраве се влошава. Претърпява инсулт и няколко операции. Людмила Игнатенко често пътува със сина си до гробището в Москва. „Винаги идвам при тях с два букета: единият за него, другият - за нея. Пълзя по гроба на колене... Винаги на колене... Убих я... Аз... Тя ... Спаси ... Моето момиче ме спаси, тя взе целия радио шок върху себе си. Тя ме спаси... Но аз обичах двамата... Възможно ли е... Възможно ли е да се убие с любов? С такава любов“, така предава думите на Людмила в книгата си „Чернобилска молитва“ Светлана Алексиевич. Историята на тази жена е и вдъхновение за голяма част от сериала „Чернобил“, в който е представена аварията и случилото се след нея. За да се помни и случилото се да е урок за всички нас, съвременните хора.

Марина Костова 82

Ние четем

През месец ноември честваме Деня на будителите. А будители на нацията са онези личности, с чиито идеи обществото израства, с чиято помощ народът се буди от мрака и незнанието. Мислейки за будителите, стигнах до първата книга, която ще препоръчам непременно да прочетете.

„Нова земя“ от Иван Вазов

Романът на Иван Вазов „Нова земя“ е написан през 1896г. и е замислен като продължение на „Под игото“. Книгата описва следосвобожденческата реалност. Докато първият роман на Вазов описва Руско-турската война, българската саможертва и смелост, „Нова земя“ представя събитията около Съединението на Княжество България и Източна Румелия. Началото на книгата ни представя

жителите на Бяла черква, които бягат на тъпци от турците. Един от бегълците е Найдено, който се е отделил от семейството си, за да намери кон за болната си майка. Докато търси семейството си, баща му бива убит, а той самия замръква в гората.

Втора книга този месец е за любителите на трилъри. Книгата „55“ на Джеймс Деларги разказва историята на едно малко градче, където няма никаква престъпност и всеки познава всеки, всичко е спокойно. Докато в местното полицейско управление не влиза не-

познат човек, заявявайки, че токущо се е измъкнал от убиец, който му е казал, че ще бъде 55-тата му жертва. Дава името на убиеца и описва външността му. И сякаш това не е досатъчен шок за един ден, малко по-късно същия следобед идва и въпросния убиец, който разказва абсолютно същата история, но този път той е жертвата. Той също описва ми дава

името на човека дошъл само няколко часа по-рано и описал него. Кой казва истината и кой лъже?

Рубриката ни „Препоръчваме“ ще продължи. Ако приемете нашите предложения и прочетете книгата, се надяваме и да споделим своето мнение.

Вяра Димитрова, 10б

Забавно

Хороскоп За месец ноември

Овен - Вътрешна сила, внезапна енергия, самоувереност

Ноември обещава повишена активност в работата. Но сега ще имате чувство на перспектива и ще ръководите собственото си време. Ето защо ще преминете през тези дни без никакви проблеми.

Телец - Силни и инатливи, но практични и решителни

Телците ще са склонни да бягат от задълженията си и да променят начина си на живот. Това не трябва да бъде автоматично нито отрицателно, нито положително. Обмислете всички плюсове и минуси и хората, които биха могли да бъдат засегнати. Ако се опитвате да се измъкнете от неприятности, помислете дали бягството наистина помага или просто отлага проблема.

Близнаци - Общителен и весел характер с чувство за хумор и креативност

През ноември Близнаците могат да разчитат на подкрепа от семейството. Всеки проблем ще се разрешава лесно, ако не сте единствените, които трябва да понасят бремето. Позволете на хората около вас да ви помогнат. В този период може и да сте в лошо настроение. Раздразнението може да бъде избегнато, като спортувате.

Рак - Емоционален, но отзивчив характер, раздразнителен и сдържан

Рациите ще бъдат пълни с енергия. Марс ще има положителен ефект върху вас в много отношения. Ще преследвате целите си упорито и енергично, ще можете да планирате добре времето си и няма да ви липсва творчество.

Лъв - Смели, самоуверени, отстояващи и отворени са представителите на зодия Лъв

Лъвовете ще имат нужда от много почивка. Изминалата година не беше никак лесна, което ще достигне до вас този месец като умора и демотивация. Спете достатъчно. Няма съмнение, че тялото се нуждае от това.

Дева - Внимателни, грижливи, но интелектуални и точни

Благодарение на влиянието на Меркурий, останалите ще ви изслушват и ще ви приемат много сериозно. За мнозина дори ще станете модел за подражание и ще спечелите признание за дългосрочните си постижения. Вашето творчество ще излезе наяве, благодарение на което непрекъснато ще измисляте начини да удивлявате другите.

Везни - Справедливост, симпатия, хармония и интелект

Везните ще бъдат засегнати най-силно от Меркурий, така че те ще се чувстват напълно спокойни. Ще можете лесно да разрешите всички конфликти и всички включени да бъдат изключително благодарни. Благодарение на това авторитетът ви ще бъде по-силен и те ще ви считат за ментора, който винаги може да ги посъветва.

Скорпион - Наблюдателни бойци, предвидливи и съпричастни към другите

Меркурий ще бъде причината, поради която вашите ораторски умения ще бъдат отлични и ще общувате добре. От друга страна, в някои ситуации може да сте твърде искрени и цинични. Във всеки случай този период ще бъде идеален за изучаване и придоби-

ване на знания. Ще бъдете много концентрирани и умът ви ще бъде неуморен.

Стрелец - Целенасочени, енергични и изпълнени с желание и старание

Трябва да се опитате да ограничите максимално използването на електронни устройства, тъй като това може да повлияе негативно на психиката ви. Въпреки че може да изглежда малко вероятно, социалните мрежи могат драстично да нарушат вашата концентрация. Ако трябва да завършите важен проект, опитайте се да се отпуснете, като се разхождате в парк.

Козирог - Консервативните знаци са практични, предпазливи, постоянни и сериозни

Венера вероятно ще ви подтикне да се лекувате и вие ще сте склонни да харчите повече пари от обикновено. От време на време изобщо не е лошо. Но ако това означава да похарчите спестяванията си, трябва да помислите два пъти, преди да ги купите.

Водолей - Емоционални с хъс за експерименти

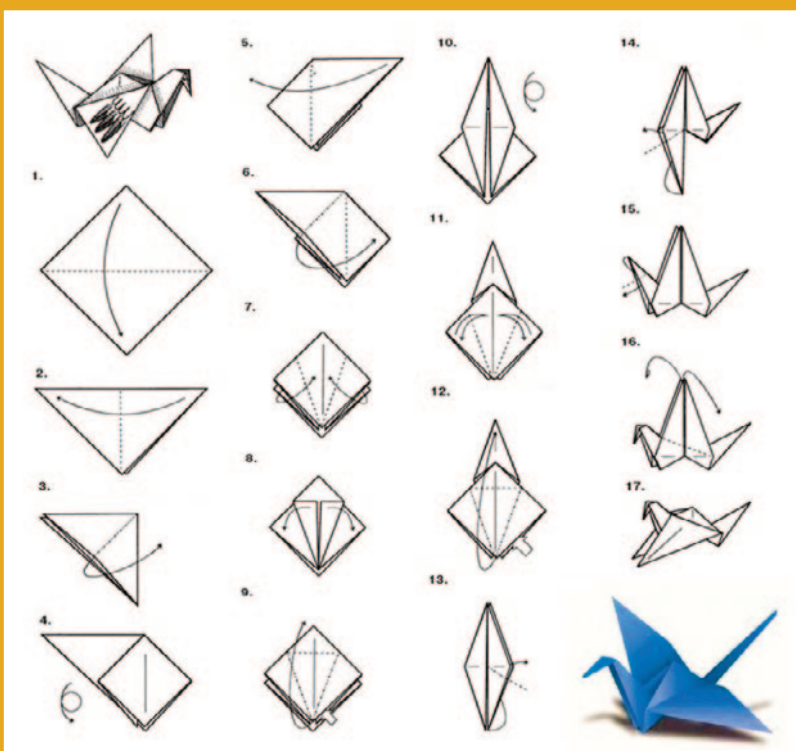
През ноември влиянието на Сатурн ще се прояви силно. Въпреки че не е обичайно за вас, вие ще се опитате да се дистанцирате максимално от хората около вас. Няма да се интересувате от проблемите на другите, тъй като ще се фокусирате основно върху собствените си мисли. Меланхолията от края на годината ще породите мисли за (не) постигане на целите ви.

Риби - Скромен и чувствителен знак, силно вътрешно възприемане и вдъхновение

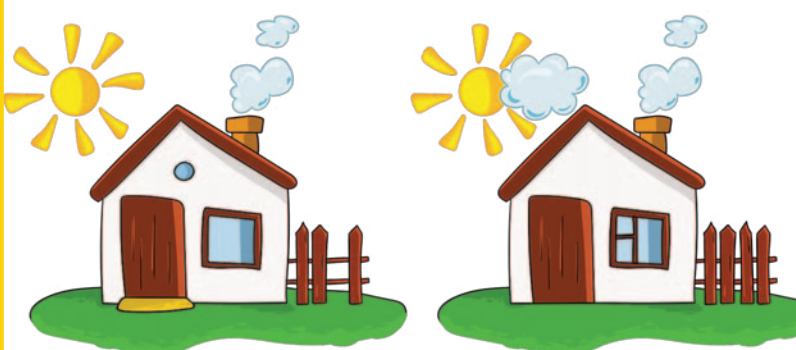
Луната ще бъде в позиция на Риби и следователно ще има значителен ефект върху вас. Има повишен риск от наранявания на стъпалата и краката, така че трябва да останете вкъщи и да не се занимавате с интензивни спортове.

Людмила Венциславова 11а

Сръчни ръце

Открий разликите

Открий грешките

4 В 1 Екстрактор FJE-841

- AC 230V 50Hz 800W
- Неръждаем корпус
- Метален филтър
- Аларма за безопасност
- Контейнер за отпадъци

Фоторепортаж с усмивка

Отново удари първият звънец и прага на училището ни прекрачиха поредните първокласници. Приветстваме ви в храма на знанието, мили деца! Бъдете здрави, неуморни и винаги отдадени на уроците!

Госпожата е много грижовна!

Много ще е забавно в 1. клас!

Изобщо не ми се ставаше!

Край на игрите...Ще се учи!

Хайде да влизаме! Трябва да сме на първия чин!

Добре ли ми е така косата?

Редакционен екип

Зина Махмудова, Людмила Венциславова, Божидара Павлова, Албена Методиева, Ана-Мария Христова, Вяра Димитрова, Марина Костова, седмокласници
Предпечат – Йончо Йончев
Редактори – Радинка Иванова, Кристина Младенова
гр. Плевен ул. "Иван Вазов" № 46, тел.: 064/822 280
el_vestnik@abv.bg; suivanvazov.com

Броят е редакционно приключен на 27.10.2021г.

Издава: ЛАБЕЛ ООД - гр.Плевен
Предпечат: label.bg
Печат: label.bg

Хартия: www.ema-bg.com

Тираж: 1000